

Prof. dr hab. Eugeniusz Gatnar
Katedra Analiz Gospodarczych i Finansowych
Wydział Finansów
Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach

**Recenzja dorobku naukowego dr Piotra Kornety
w związku z postępowaniem w sprawie nadania stopnia doktora
habilitowanego nauk w dziedzinie nauk społecznych
w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości**

1. Podstawy formalne dla przygotowania recenzji

Podstawą prawną do sporządzenia recenzji w postępowaniu habilitacyjnym dr Piotra Kornety było pismo Dziekana Wydziału Zarządzania Politechniki Warszawskiej dr hab. inż. Jarosława Domańskiego, z dnia 1 września 2022 roku informujące o powołaniu mnie przez Radę Naukową Dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości w skład komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr Piotra Kornety oraz uchwała nr 136/II/2022 (*w oryginale 2021*) Rady Naukowej Dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości Politechniki Warszawskiej z dnia 21.06.2022 r. (*w oryginale 2021 r.*) w sprawie powołania komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania dr Piotrowi Korneta stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie Nauki o Zarządzaniu i Jakości. Z dokumentów wynika, że zostałem powołany w skład Komisji jako recenzent. Powołania komisji dokonano na podstawie art. 221 ust. 5 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1668, z późn. zm.). Postępowanie w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego zostało wszczęte 28.03.2022 r. w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie Nauki o Zarządzaniu i Jakości.

Opiniując osiągnięcia naukowe dr Piotra Kornety wykorzystałem dostarczoną mi dokumentację obejmującą: 1) Monografię pt. „Projektowanie systemów zarządzania dokonania” wskazany we wniosku jako osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę oceny wkładu Habilitanta w rozwój dyscypliny naukowej, 2) Autoreferat przedstawiający opis kariery zawodowej oraz istotnej aktywności naukowej, 3) kopie wybranych artykułów naukowych 4) certyfikaty potwierdzające udział w konferencjach.

Dr Piotr Korneta spełnia formalne kryteria wymagane od kandydatów na stopień doktora habilitowanego. W roku 2012 uzyskał stopień doktora nauk ekonomicznych w dyscyplinie ekonomia na Uniwersytecie Techniczno-Humanistycznym w Radomiu.

Jednocześnie oświadczam, że nie jestem współautorem żadnej z publikacji, ani recenzentem w procesach wydawniczych publikacji przedłożonych mi do recenzji.

Dostarczona mi dokumentacja zawiera błędy (data podjęcia uchwały), jest niekompletna, ponieważ nie zawiera życiorysu Habilitanta ani informacji o Jego pracy dydaktycznej na Politechnice Warszawskiej, np. prowadzonych przedmiotach, liczbie wypromowanych inżynierów i magistrów itd.

2. Przebieg kariery zawodowej Habilitanta

Z bardzo krótkiego i lakonicznego życiorysu można dowiedzieć się tylko tyle, że dr Piotr Korneta w 2004 roku ukończył studia medyczne na Akademii Medycznej w Warszawie, a w 2006 roku ukończył studia ekonomiczne na kierunku Zarządzanie i marketing w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie.

W 2012 roku Habilitant uzyskał stopień doktora nauk ekonomicznych w dyscyplinie ekonomia na Wydziale Ekonomicznym Uniwersytetu Techniczno-Humanistycznego w Radomiu, na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *„Światowy kryzys finansowy a płynność finansowa przedsiębiorstw na przykładzie spółek z branży samochodowej”*, której promotorem był dr hab. Jan Bednarczyk.

Od 2018 roku dr Piotr Korneta jest zatrudniony na stanowisku adiunkta na Wydziale Zarządzania Politechniki Warszawskiej.

3. Ocena monografii pt. „Projektowanie systemów zarządzania dokonaniaми”, wskazanej przez Habilitanta jako istotne osiągnięcie naukowe w dyscyplinie Nauki o zarządzaniu i jakości

Dr Piotr Korneta wskazał jako osiągnięcie naukowe stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości książkę pt. *„Projektowanie systemów zarządzania dokonaniaми”*, wydaną w roku 2021 przez Wydawnictwo Naukowe Łukasiewicz – Instytut Technologii Eksploatacji.

Książka liczy 194 strony i składa się ze Wstępu, w którym Habilitant przedstawia problem badawczy, 6 rozdziałów, Zakończenia oraz obszernej Bibliografii i kilku załączników z danymi oraz wynikami niektórych obliczeń.

Rozdział pierwszy zawiera charakterystykę systemów zarządzania dokonaniem (PMS). Habilitant wprowadza tutaj pojęcie „zarządzania dokonaniem” jako tłumaczenie angielskiego terminu „performance management”. Moim zdaniem tłumaczy to błędnie, nie uwzględniając specyfiki języka polskiego. Dokonanie to trwały, widoczny wynik CZYJEGOŚ działania, inaczej: dorobek lub osiągnięcie, np. zdobycie Mount Everest. A więc odnosi się ono do wyniku działania CZŁOWIEKA i to w postaci ABSTRAKCYJNEJ, np. utworu muzycznego czy powieści.

Na s. 11 Habilitant powołuje się na prace A. Niemca, E. Nowaka, M. Wierzińskiego i innych, którzy stosują to samo tłumaczenie. Ja jednak uważam, że nie można terminu „dokonanie” odnosić do wyniku finansowego przedsiębiorstwa, czy wartości wskaźnika rentowności ROE. Niestety, czasami w Polsce różni badacze chcąc nadać swojej pracy atrybut nowatorstwa stosują niezbyt udane tłumaczenia z języka angielskiego. Moim zdaniem, lepsze byłoby tłumaczenie: „zarządzanie wynikami przedsiębiorstwa”. I takie określenie będę stosował w tej recenzji.

W rozdziale drugim znajduje się omówienie założeń systemów zarządzania wynikami przedsiębiorstw i ich dostosowania do strategii tych przedsiębiorstw. Habilitant przedstawia w nim wyniki obszernego przeglądu literatury, jakiego dokonał w celu określenia zasad projektowania systemów PMS.

Rozdział trzeci zawiera charakterystykę 12 modeli zarządzania wynikami przedsiębiorstw, które Habilitant nazywa „modelami pierwszej generacji”, w tym m.in. modelu Du Pont, strategicznej karty wyników, modelu Sink i Tuttle, czy techniki SMART. Wartością tego rozdziału jest to, że dr Piotr Korneta dosyć obszernie charakteryzuje ich wady i zalety, zestawiając w tabelach.

Z kolei w rozdziale czwartym Habilitant omawia 8 systemów (modeli) zarządzania wynikami przedsiębiorstw, które zostały opracowane po roku 2000, a które nazywa modelami drugiej generacji. Są wśród nich: karta wyników Kanji, model Andersena, model SAILS, model GRASP i zrównoważona karta dokonań (BSC), elastyczna karta do gry strategicznej (FSGC), oraz model Watts i McNair-Connolly. Autor przedstawia ich wady i zalety, oceniając, że przybrały one postać całościową, która dodatkowo uwzględnia dynamiczny charakter procesu zarządzania wynikami przedsiębiorstwa.

Rozdział piąty zawiera opis autorskiej metody projektowania systemów zarządzania wynikami przedsiębiorstwa. Metoda ta ma być skuteczna i efektywna oraz wspierać realizację strategii przedsiębiorstwa. Składa się ona z pięciu etapów:

1. Ustalenie strategii przedsiębiorstwa.
2. Zapoznanie się z istniejącymi modelami zarządzania wynikami przedsiębiorstw.
3. Przeprowadzenie pogłębionych wywiadów z ekspertami.
4. Wybór zmiennych charakteryzujących działalność przedsiębiorstwa.
5. Ekonometryczna analiza zależności między zmiennymi.

Prawdę mówiąc, ta „autorska metodyka” jest dosyć intuicyjna i mało oryginalna. Habilitant pisze na s. 100, że celem jest „istotne jest, aby PMS nie został skonstruowany wyłącznie na podstawie informacji pochodzącej z wywiadów, nawet eksperckich, lecz aby zakładane zależności zostały potwierdzone statystycznie bądź ekonometrycznie”. Dlatego kluczowe jest przyjęcie właściwych metod modelowania ekonometrycznego. Niestety, te które zaproponował Habilitant w tym rozdziale (s. 97-99) są niewłaściwe.

Przede wszystkim trzeba przyznać, że dr Piotr Korneta dysponował bardzo przyzwoitą próbą 271 przedsiębiorstw z bazy EMIS, która zawiera ich sprawozdania finansowe z lat 2006-2017. Każde z tych przedsiębiorstw zostało opisane 6 zmiennymi metrycznymi, przedstawionymi w tab. 6.2, a wskaźnik płynności ROE został przyjęty jako zmienna reprezentująca wynik przedsiębiorstwa („dokonanie”).

I teraz, zamiast zbudować klasyczny model ekonometryczny, w którym ROE byłby zmienną zależną, a pozostałe zmienne: UR, M, WYN, NAL i ZAP – zmiennymi objaśniającymi:

$$ROE = \alpha_0 + \alpha_1 UR + \alpha_2 M + \alpha_3 WYN + \alpha_4 NAL + \alpha_5 ZAP,$$

Habilitant zaczyna wprowadzać jakieś ruchome kwartyle, „wizualizację danych” (s. 98), współczynniki korelacji rang rho Spearmana i tau Kendalla pomiędzy parami zmiennych oraz szerzej nieznaną, bo bezużyteczną w zastosowaniach ekonomicznych, metodę regresji monotonicznej Theil-Sena.

W rezultacie dysponując początkowo zmiennymi mierzonymi na najsilniejszej skali pomiaru, tj. skali ilorazowej, czyli o największej wartości informacyjnej, dr Piotr Korneta redukuje je do zmiennych jakościowych, mierzonych na skali porządkowej. To duża, niepotrzebna strata informacji.

Metoda regresji monotonicznej Theil-Sena jest w badaniach empirycznych wykorzystujących metody statystyczno-ekonometryczne traktowana jako całkowicie peryferyjna, i nie jest stosowana w żadnych poważnych, profesjonalnych zastosowaniach ze względu na własności i problemy interpretacyjne. To znajduje także potwierdzenie w pracy Habilitanta, który nie przytacza żadnej publikacji poza

oryginalnymi pracami Theila z 1950 roku i Sena z 1968 roku. W ogóle, w spisie literatury są jeszcze tylko dwie prace na temat modeli regresji monotonicznej: Wilcox (1998) w *Biometrical Journal* oraz Granato (2006) w *US Geological Survey*, opisujący nakładkę *KTRL*Line do arkusza kalkulacyjnego EXCEL, napisaną w języku Visual Basic, która szacuje wartości parametrów funkcji regresji Theil-Sena i tworzy jej wykresy.

Sądzę, że Habilitant korzystał z programu *KTRL*Line przygotowując rysunki 6.1, 6.2, 6.3, 6.4 i 6.5. Ale dlaczego o tym nie napisał i nie podał źródła rysunków? Ani nie przytoczył tej publikacji w tekście książki?

Tego typu metody są więc stosowane w biologii czy geologii, jednak nie mają poważnych zastosowań w badaniach z zakresu ekonomii, gdzie wszystkie zmienne to zmienne ciągłe, mierzone na skali ilorazowej. Dlatego Habilitant nie przytoczył żadnej pracy w języku polskim (poza swoimi), w której byłyby one wykorzystane.

Dlaczego Habilitant zastosował metody nieparametryczne? Ponieważ wybrane zmienne nie mają rozkładu normalnego. Ale praktycznie zawsze tak jest. To nie powinno być dla Niego zaskoczeniem, że zmienne takie jak WYN (wartość wynagrodzeń) są silnie prawostronnie asymetryczne.

W takim przypadku, każdy dobry podręcznik ekonometrii zaleca takie zmienne zlogarytmować lub je przekształcić za pomocą transformacji normalizacyjnych opisanych choćby przez Kukułę (2000) czy Ostasiewicza (1998). Z przykrością stwierdzam, że choć Habilitant pisząc z emfazą, jak to ważnym elementem jego systemów zarządzania wynikami przedsiębiorstwa są metody ekonometryczne, to nie przytacza żadnej poważnej pracy z ekonometrii autorstwa np. Maddali (2020), Welfe (2018) czy Kufła (2011).

W rozdziale szóstym, ostatnim, znajduje się przykład zastosowanie opracowanej metodyki budowy systemów PMS, i jak pisze Habilitant - jej „weryfikacja”. Dr Piotr Korneta wybrał branżę dystrybutorów środków do produkcji rolnej, którą doskonale znał ze względu na pracę w firmie Baywa Agro Polska (do 2018 roku). Branża składała się z 26 przedsiębiorstw zaopatrujących polskie gospodarstwa rolne.

Zaprojektowany system PMS obejmował 3 cele strategiczne i 12 krytycznych czynników sukcesu, m. in. sprzedaż, kształtowanie marż, relacje z dostawcami, relacje z przedstawicielami handlowymi, dyscyplina kosztowa, zarządzanie należnościami oraz zapasami i inne.

Habilitant przeprowadził w latach 2017-2018 wywiady z 10 pracownikami firm zaopatrujących rolnictwo. Ponadto zebrał dane ze sprawozdań finansowych

znajdujących się w bazie EMIS, uzyskując 271 obserwacji dla 6 zmiennych metrycznych. Dr Piotr Korneta zamiast wykorzystać w swoich obliczeniach wartości tych bezpośrednio obserwowalnych zmiennych, niepotrzebnie skonstruował wskaźniki odnosząc zmienne do wartości sprzedaży poszczególnych firm, co spowodowało, że przedziały ich wartości stały się bardzo małe, np. dla zmiennej WYN od 0,004 do 0,185. I trudne w interpretacji. Oczywiście, to nie zmieniło ich własności i dalej pozostały silnie asymetryczne (poza zmienną M) i o wysokiej zmienności. W konsekwencji dalej nie miały rozkładu normalnego.

To było dla Habilitanta usprawiedliwieniem do użycia programu *KTRL*ine, czyli obliczenia ruchomych kwartyli, współczynników korelacji rang i regresji monotonicznej. Zamiast dokonać np. standaryzacji, czyli przejścia na rozkład normalny $N(0,1)$ i zbudować wskazany wyżej liniowy model regresji, dr Piotr Korneta obliczył współczynniki korelacji rang dla par zmiennych z tabeli 6.2 i... nic mu nie wychodziło. Otrzymał po pierwsze wartości bliskie zera, co świadczy o braku zależności, a po drugie, te wartości były w większości nieistotne statystycznie.

Zresztą brak zależności widać już na wykresach rozrzutu (rys. 6.1, 6.2, 6.3, 6.4, 6.5), gdzie w tle dosyć niewidoczne (dlaczego?) są kropki reprezentujące 271 firm z próby. Habilitant jednak mimo to liczy współrzędne linii regresji monotonicznej Theil-Sena i także nic nie wychodzi. Linie te są praktycznie równoległe do osi X, co potwierdza brak zależności między parami zmiennych. Zresztą tak naprawdę nie powinien tych modeli regresji w ogóle wyznaczać, bo nie było korelacji między nimi.

I jeszcze jedna uwaga: badanie korelacji pomiędzy parami zmiennych nie ma sensu, bo nawet gdyby taka była (a nie jest), to nie oznacza, że razem te zmienne objaśniają kształtowanie się zmiennej ROE, ponieważ miary te są symetryczne, a zmienne mogą być współliniowe.

Podsumowując, weryfikacja zaproponowanej metodyki projektowania systemów wypadła negatywnie ze względu na dobór niewłaściwych metod formalnych, właściwych dla danych porządkowych, a nie metrycznych.

W następnej części rozdziału szóstego Habilitant przedstawia miary „dokonań” dla poszczególnych grup interesariuszy, które zaczerpnął z literatury oraz w wyniku dokonanych wywiadów.

Nie znam wydawnictwa Łukasiewicz, ale pod względem redakcyjnym książka przypomina podręcznik lub przeciętną pracę doktorską. I to pozbawioną korekty,

ponieważ znalazłem sporo błędów literowych. Każdy rozdział ma podsumowanie powtarzające sformułowania zawarte w jego treści, czasami znajdujące się na tej samej stronie, a w rozdziałach znajdują się irytujące pogrubienia niektórych sformułowań. Habilitant formułuje cele poszczególnych rozdziałów i hipotezy, zamieszcza w pracy definicje najprostszych pojęć, np. definicję miernika (s. 33). A z drugiej strony, w rozdziale piątym, w którym omawia „autorską metodykę projektowania systemów zarządzania dokonania” nie zamieszcza żadnych wzorów kluczowych dla proponowanej metody miar statystycznych: tau Kendalla i rho Spearmana oraz modelu regresji monotonicznej Theil-Sena. Jest tylko ich słowny opis (s. 99).

W swojej książce Habilitant nie odwołuje się do żadnej poważnej monografii z ekonometrii, choć na s. 97 pisze, że „W etapie piątym należy dokonać ekonometrycznych analiz zależności pomiędzy wyselekcjonowanymi zmiennymi”. Jediną pracą, o której wspomina jest podręcznik dla studentów studiów I stopnia Sobczyka (2012).

Habilitant nie rozróżnia skal pomiaru zmiennych i stosuje miary przeznaczone dla zmiennych porządkowych (rangowanych) do zmiennych mierzonych na skali ilorazowej (ponieważ wszystkie zmienne z tab. 6.3. na s. 116 są właśnie takimi zmiennymi). Traci tym samym ogromną ilość informacji, a w zamian otrzymuje współczynniki rho Spearmana i tau Kendalla (przyjmujące wartości z przedziału $[-1,1]$), tylko nieco wyższe od zera, czyli świadczące o braku jakiegokolwiek związku. A mimo to Habilitant z całą powagą testuje ich istotność.

Negatywnie oceniam także to, że dr Piotr Korneta do przeprowadzenia obliczeń w pracy habilitacyjnej wykorzystuje mało profesjonalne narzędzie jakim jest arkusz kalkulacyjny EXCEL, zawierający wiele błędów w funkcjach statystycznych. Co więcej, traktuje to jako zaletę zaproponowanej metody projektowania systemów PMS (s. 16 Autoreferatu).

Recenzowana monografia ma charakter przeglądowy w obszarze systemów zarządzania wynikami przedsiębiorstwa, co może stanowić pewną wartość naukową dla dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości. Jednak to za mało jak na pracę habilitacyjną. Dr Piotr Korneta co prawda proponuje autorską metodę projektowania systemów PMS, jednak ze względu na błędnie przyjęte metody formalne, które nie

pozwalają na pozytywną jej weryfikację, muszę stwierdzić, że nie stanowi ona znacznego wkładu w rozwój dyscypliny Nauki o Zarządzaniu i Jakości.

4. Ocena pozostałych osiągnięć naukowych Habilitanta, z uwzględnieniem aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej

Habilitant w swoim dorobku wymienia 35 publikacji, z czego 13 w czasopismach z listy MNiSW posiadających 40 i więcej punktów. Co ciekawe, aż 8 z nich opublikowano w tym samym, 2021 roku, a więc tuż przed złożeniem wniosku. To przypomina stosowaną czasem przez kandydatów praktykę szybkiego budowania dorobku na potrzeby składanego wniosku. Bardzo w tym pomaga zwłaszcza wydawnictwo MDPI, oferujące łatwą i szybką publikację za pieniądze.

No właśnie, trzy najwyższe punktowane (140 pkt.) współautorskie artykuły Habilitanta ukazały się w tym samym roku (2021) w czasopismach wydawnictwa MDPI. Żaden z nich nie jest związany tematycznie z dyscypliną Nauki o Zarządzaniu i Jakości.

Wydawnictwu MDPI zarzuca się stosowanie w części swoich periodyków praktyk właściwych tzw. wydawcom drapieżnym (*predatory publishers*), którzy publikują artykuły naukowe w zamian za uiszczenie przez autora opłaty, bez przeprowadzenia rygorystycznego procesu recenzyjnego (M. Ángeles Oviedo-García, Journal Citation Reports and the Definition of a Predatory Journal: The Case of the Multidisciplinary Digital Publishing Institute (MDPI), „Research Evaluation” 2021, No. 30(3), s. 405–419.

W związku z tym, np. Rada Dyscypliny Ekonomia i Finanse na Wydziale Nauk Ekonomicznych Uniwersytetu Warszawskiego, nie dopuszcza do wyróżnienia prac autorów publikujących swoje osiągnięcia w czasopismach MDPI.

Również ważne dla mnie jest stanowisko prof. Elżbiety Gołaty, Prorektora Uniwersytetu Ekonomicznego w Poznaniu, z dnia 18 marca 2022 roku, o niefinansowaniu takich publikacji z funduszu wsparcia badań naukowych na UEP.

Podobną reputację jak MDPI, ma czasopismo „European Research Studies Journal”, którym Habilitant opublikował jeden artykuł.

Z tych 13 artykułów jedynie 5 jest bezpośrednio związanych z dyscypliną Nauki o Zarządzaniu i Jakości. Są to pozycje nr 7-11 z tabeli na s. 3 i 4 Informacji o osiągnięciach naukowych. Poza tym, to są jedyne artykuły, które zostały przygotowane samodzielnie przez Habilitanta. Pozostałe mają 2 lub 3 współautorów.

Pozostałe dotyczą problemów służby zdrowia w Polsce w czasie pandemii wirusa Sars-Cov-2, w tym np. rezultatu wprowadzenia usługi w postaci teleporady, relacji między pandemią a współczynnikiem zachorowalności, wpływu pandemii na światowe PKB itp.

Pozostałe 22 artykuły Habilitanta zostały opublikowane w latach 2014-2020, z czego aż 16 w roku 2018, w czasopismach o różnym poziomie naukowym (wtedy poniżej 15 pkt.) i różnym zasięgu. Są tam i szanowane Zeszyty Naukowe Politechniki Śląskiej (2 artykuły), ale też wydawnictwo Społecznej Akademii Nauk (3 artykuły), która reklamuje się jako „największa niepubliczna Uczelnia w Polsce”, i wydawnictwo z konferencji na Uniwersytecie w Osijeku w Chorwacji (3 artykuły) o nieznanym zasięgu.

Dr Piotr Korneta jest także autorem trzech rozdziałów w monografiach o niewielkim zasięgu, z których dwie to zbiory referatów z cyklicznych konferencji popularno-naukowych „Szkoła logistyki”, wydane przez Instytut Naukowo-Wydawniczy Spatium w Radomiu, a trzecia – wewnętrzną publikacją Wydziału Zarządzania Politechniki Warszawskiej

Oceniając pozostały dorobek naukowo-badawczy Habilitanta związany z po uzyskaniu stopnia doktora, można uznać go za dość skromny i publikowany w większości w czasopismach o niewielkim znaczeniu i zasięgu. W sensie ilościowym Habilitant opublikował 17 artykułów w czasopismach naukowych, dla których punktacja obecnie jest co najmniej 40 pkt. (w tym 9 samodzielnych).

Na dzień sporządzenia recenzji opracowania naukowe Habilitanta (5 prac) były cytowane w bazie Web of Science 16 razy (pomijając autocytowania), co wskazuje na bardzo ograniczony wpływ wyników badań przez Niego prowadzonych.

Dr Piotr Korneta prezentował referaty na 19 konferencjach naukowych i popularno-naukowych, krajowych i międzynarodowych, z czego aż 6 na konferencjach „Szkoła Logistyki” i „Logistyka w ratownictwie”, gdzie był członkiem komitetów naukowych oraz 4 na konferencjach organizowanych przez macierzysty Wydział Zarządzania Politechniki Warszawskiej.

Jeśli chodzi o aktywności naukowe realizowane w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej, dr Piotr Korneta wykazuje w Autoreferacie współpracę z Katedrą Eksploatacji i Organizacji Transportu na Uniwersytecie Techniczno-Humanistycznym w Radomiu. Polegało to na wygłoszeniu referatów na konferencjach organizowanych przez tę uczelnię „Szkoła Logistyki” i „Logistyka w ratownictwie”.

W przypadku współpracy zagranicznej, to co prawda Habilitant deklaruje w Autoreferacie (s. 35), że współpracował z Wydziałem Ekonomii Uniwersytetu w Osijek (Chorwacja), ale ta „współpraca” ograniczyła się jedynie do udziału i wygłoszenia dwóch referatów w konferencjach „Business Logistics in Modern Management” w roku 2019 i 2020.

Na s. 34 Autoreferatu Habilitant wspomina, że recenzował artykuły wydawane przez MDPI, wymienia jednak tylko tytuły czasopism, np. „Current Oncology”, „Nursing Reports”, „Journal of Clinical Medicine”, czy „Geriatrics”. Ponieważ dr Piotr Korneta nie podaje tytułów recenzowanych artykułów, a czasopisma te nie są związane z dyscypliną Nauki o Zarządzaniu i Jakości, nie mogę tego uwzględnić w ocenie dorobku.

Poza tym, wydaje mi się, że recenzowanie artykułów nie jest prowadzeniem współpracy zagranicznej. Nie jest to także wyraz uznania dokonań naukowych, ponieważ o przygotowanie recenzji proszeni są wszyscy, którzy opublikowali jakikolwiek artykuł gdziekolwiek. Zresztą ocenę praktyk stosowanych przez wydawnictwo MDPI wyraziłem we wcześniejszej części recenzji.

Konkludując, całość dorobku naukowo-badawczego dr Piotra Kornety jest niewielka i nie spełnia, moim zdaniem, wymagań ustawowych, zgodnie z art. 219, ust. 1 pkt. 2 i 3 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Kandydat wykazał także niewielką aktywność w realizacji projektów badawczych. Był członkiem zespołów pracujących w dwóch projektach na macierzystej uczelni, czyli Politechnice Warszawskiej, nazywając je „grantami” (s. 26). Nie wiem czy nie były to po prostu środki na utrzymanie i rozwój potencjału badawczego na tamtejszym Wydziale Zarządzania (dawniej tzw. badania statutowe).

Dr Piotr Korneta nie wykazał też odpowiedniej aktywności naukowej w więcej niż jednej uczelni, zwłaszcza zagranicznej. Nie odbył żadnych staży zagranicznych,

nie prowadził tam żadnych wykładów ani seminariów, nie brał też udziału w badaniach naukowych za granicą.

5. Ocena pozostałych osiągnięć Kandydata – dorobku dydaktycznego, organizacyjnego i współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym

Nie mogę ocenić dorobku dydaktycznego dr Piotra Kornety, ponieważ dostarczona dokumentacja nie zawiera informacji o Jego aktywności dydaktycznej, tj. prowadzonych wykładach czy seminariach. Nie jest znana liczba wypromowanych przez Niego inżynierów i magistrów.

Habilitant nie ma żadnych osiągnięć w działalności organizacyjnej na Wydziale Zarządzania Politechniki Warszawskiej, poza tym, że jest członkiem Komisji Dziekańskiej ds. Nagród i Odznaczeń oraz Komisji ds. Strategii Dyscypliny Nauk o Zarządzaniu i Jakości Politechniki Warszawskiej.

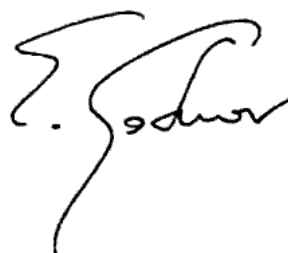
Jeśli chodzi o doświadczenia Habilitanta w zakresie praktyki gospodarczej, to są one znaczące, ponieważ dr Piotr Korneta od 2004 był zatrudniony na stanowisku dyrektora finansowego w kilku przedsiębiorstwach z branży gastronomicznej i rolniczej, np. Onnera Group dostarczającej sprzęt i urządzenia dla branży gastronomiczno-cateringowej, pralniczej i chłodniczej, Kazgod - producenta i dystrybutora kwalifikowanego materiału siewnego, nawozów posypowych, nawozów dolistnych, środków ochrony roślin, Baywa Agro Polska – firmy zaopatrującej gospodarstwa rolne w nasiona, środki ochrony roślin i nawozy. Obecnie (od 2018 roku) Habilitant jest dyrektorem finansowym w firmie CortenMedic, oferującej usługi medyczne w 36 centrach medycznych w całym kraju.

6. Konkluzja

Zgodnie z art. 219, ust. 1. Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, stopień doktora habilitowanego może być nadany osobie, która: (1) posiada stopień doktora, (2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej 1 monografię naukową lub 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowych lub recenzowanych materiałach naukowych z konferencji naukowej (publikacje muszą być ujęte w stosownych

wykazach); (3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej. Moim zdaniem, dr Piotr Korneta nie spełnia kryterium drugiego i trzeciego.

Wobec powyższego, w mojej opinii dr Piotr Korneta nie spełnia kryteriów, o których mowa w art. 219, 11 ust. 1 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Stąd też nie mogę poprzeć Jego wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie Nauki o Zarządzaniu i Jakości.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'P. Korneta', with a stylized flourish above the name.

Katowice, 3.11.2022 r.